

השבי"ץ פולץ בשיגור גולגולת פולד באינטרנט, ומפיל
באגד ישיבה קדיש משה, באגד "ישיבה" ובפייסבוק.

שבי"ץ

לומדים תורה ובכיר

שבת בצהריים
וירא | 383
אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"צ
לזה שלידכם או לגניזה?
תודה.

פתוח! אפשר להל... אמצע החוב/ צוכיה כ.

אמצע הרחוב. אתה עומד על המדרכה ומסתכל על המדרכה ממול. אנשים, ילדים, תינוקות. כולם הולכים לאיזשהו מקום... קבוצת חברים מתקדמת בדיבורים וצחקוקים קולניים לצד אחד, שתי בנות הולכות להם באיטיות לצד השני תוך שהן מדברות בניהן. אב מלמד את בנו לרכב על אופניים ואמא הולכת עם מספר ילדים לכיוון הבניין הנמוך שבאיזור. אתה מסתכל... וחושב לעצמך - כולם הולכים, זזים, נעים ממקום למקום. כולם יודעים להיכן צריכים להגיע (או לפחות את הכיוון), ואת מטרותם... כולם.

ואתה?
אתה עומד על המדרכה ממול ובוהה באנשים. חושב מחשבות...
אצלך, במדרכה עליה אתה עומד, הכל שומם, ריק ובלתי אנשים. רק אתה נמצא שם.. ואולי עוד כמה נמצאים בהמשך הרחוב במצב כמו שלך ובוהים במדרכה ממול...
רק צריך שיבוא איזה מישהו מ"שם", ינופף לך לשלום ויחצה את הכביש. וכשיתקרב אליך, יבוא, ועם הרבה הרבה רצון אמיתי, הוא ישאל שאלה אחת מכל הלב:
"אח שלי, צריך עזרה לחצות את הכביש?"

תארו לעצמכם שאתם רוצים לצאת לטיול שבת בצהריים של כל המשפחה. יש שמש בחוץ. אז מה עושים? מהלכות מלאכת "בונה" - ב: אוהל עראי (שנועד להיות פחות משמונה ימים) שהיה פרוש לפני שבת טפח (8 ס"מ), מותר להוסיף ולפרוש אותו יותר בשבת. גגון מרפסת שמחובר בצירים או על מסילה, מותר לפתחו ולסגורו, שאין זה נחשב כעשיית אוהל אלא כפתחת דלת וסגירתה. וכן מותר לפתוח שמשיה שקבועה בחצר, אך לא מטרייה. גגון של עגלה, לשמירת שבת כהלכתה ולפניני הלכה מותר לפרוש ולקפל בכל מקרה בגלל שהוא קבוע ומחובר בעגלה לפני שבת, ואף מותר להוסיף ולפרוש עליו חיתול או ניילון להגן על כל העגלה. לילקוט יוסף נכון להחמיר שיהיה טפח פרוש עוד לפני שבת, וכן כשמקפל בשבת, להשאיר טפח פרוש. מותר שולחן מתקפל וכסא מתקפל, כי הכל כבר היה מחובר ורק פותחים אותו. חכמים אסרו לחבש בשבת כובע עם שוליים קשיחים ברוחב טפח (8 ס"מ), שהוא כאוהל. נהגו להקל במגבעת שעיקרה לכבוד ולא לצל (ולרב אליהו אסור), אך כובע מצחיה אסור.

לשמור ולעשות

איוב! אחיה חלפון -
מא טוב לזקן אפואדג הפן החמוד!
שגככו אגדאו אקבאדג פי מגך שמחה ונהג
אשיככה אגדאו אקבאדג פאדו אהמשפחה.

חיומנו של שבי"ץ
שמאל, ימין, ימין

מים מול חצמם, לא יודגך ולא מעניין אגרי.
אבל זה לא נלמך. אחרת, חילקנו בינינו אג פדללים, הפלחנו אג פ"ך פי פדלדוף" של "החבריה", ואחרי שגי דקא הפסכנים האלה פליחו שוב. הפלם ניסונו אהגללם ואפמשיך. הגחקנו אלני אודים, אהגחלנו אצדד. אני פייגי פ"קט"ר" שלנו. הגקרבנו אור מול אור.
כשממט נפלשנו, נקחלי עמ הקטר השני. נלמדנו אחר מול השניה, ולא ידענו לאיזה צד אכזב. כזגי ימינה, הפיא כזכ אשמאל שלה. פניגי אצד השני - הפיא עמ. אכז פיה אי רליון. אחרי הפניגי ימינה, במקום אפולג שמאלה ואפיקקל שם שוב - פניגי שוב ימינה! הפיא החויפה אצד השני, אפדך פיגי פנויה בשבילנו. כל כך נפניגי מהפגרון כזכ, וכל כך מהר החיך שלי נמחק אי מהפניסי. שקיג מים שני מטריסי ממני.
חזה אי רליון. סימני אכולן אהקפול, חלשינו אג חצמנו כאילו שאנחנו פולכא שוב אהרשפ. אחרי שיכאנו מהמערש, שמעגי מישלפ מהם צחק "אני יודג אן פן פולכא". פם מיהרו חקקו אהגרו אפדליח ראשוניס אהרשפ. פם פליחו אלוה פחידיים. במקום אכז אהרשפ ואפיקקל שם שוב, חכרנו אמגרש ומכאנו דך פנויה...
לשבי"ץ שלום, גארי.

כזכ. משלמם אהכריה. וכלן באה פדלולג.
שמריה אמר שלאצמ בסניף בניס, כל שנה יש מלחמה מים סניפטי: פדלולג מול שאר הסניף. פראייה פם אלווי הכי גדולים בסניף, אבל פם רק שבט אחד. מואם נמצאים כל השאר ביחד. פשבטיס זורקים שקיג מים - אהשבט פחדש מחזיר במשאליה כיובי. כוחל שוליים.
כשפאל סיפר אג כזכ פביג לפני כמה שנים, אמרי אי שזכ יכול עמ אפלחג באנשים. כזכ לא נלים אחלוי חל פהכדים פכצג מיומן נאזיגי. פוא אמר אי אכז שייככה כזכ בניס".
פהכזיה, שמכניסים אכז עמ אג פבולג. כמה בניס חצופים פגיגישו מורכס במים אג פראייה, ובאלו אליון, אמגרש של פיפיים של פבולג מולנו פם כן יכולים.
אנו לא פיה בא אהחם איהם, מכמה סיבוג: כזכ לא צנוח, כזכ לא כוחל, כזכ ככבא מים משולח, אכז עמ לא כזי. שירד אמרה: "כשפוגחיים בנו - צריך אדגל מגי אהליב ומגי לא. פלעם אני חושבג חלדיוף אפולג חכמ מאשר אפולג צודק".
בשביל אריב צריך שני צדדים. אם אנחנו מנהקא מעל, חכרנו פכז לפני שזכ הגחיל. פולנו אהרשפ שלד פסניף שלנו, ודיגלנו שם. אלווי אהגם בניס חלש בסוף מלחמה

לש שמריה, צוכיה ושאור פים צכייים. זאג נראה אי פפלם פראשונפ שאני כולבג פם. טוב, פליח פכמון.
של אגבאלו, סקירה משפחטיג קצרה: פאח פככור אצולנו, אביקד, אומד בשיגור די בישובה. אחרי יל אג אילשח ושמריה פגאלומים. אילשח חלש שירל אלומי שנה שניה, ושמריה נלשפנינה פז חקרוניג, שלו "חיומנו של שמריה בן צכיי" בשיגור פי. צוכיה שמניסיטיג, אני חמטוטיג, דביר בכיגי פי אנהאל חלע פשבח ומולדג שנגייים. יש? יש. אפשר אהגחיל.
חקרוניג, אני מאוד אהבג אבאלו סניף. לא חלדומטיג שרופה, אבל מעינה כל שבג וכל יום שלישי אפלחיה, אבומיחד בחודש פמטוריג שהגחיל חכשיו. רק פלשנה - יש אי קצב פליה.
אנחנו נפיה פלשט פחדש וכן, גרדה, גרדה... ואנחנו צריכא חלשול אג פדלולג בסניף פבולג כהסניף פם פוא סניף של בני קדיבא, אבל נפרד. גשאלו: מה רל בודל? באמאל אמו אפולג כזכ רל. אבל...
כידול, חודש באגלן נלמשול מה יש כאלה שמחלקשים אקראל או משלפ עמ אהגלן מאל פפלחילויג - חכרל מוכאלים, צובללים בלדים (חודרים), ...

בצאתי לקראתך

מה הקטע הכי חשוב בתפילה:
לא יודע.

אני חושב שהקדושה שאומרים בחזרת הש"ץ. אני רואה חברים שלי, גם כאלה שלא כל כך מקפידים, שכשמגיעה קדושה הם נעמדים במקום ולא זזים עד שהיא נגמרת.

הקדושה היא באמת קטע מאוד חשוב, אבל הקדיש עדיף עליה. למה הקדיש עדיף על הקדושה?

לא יודע לנמק למה זה ככה, אבל אני יכול להצביע על נקודה שאני מוצא בהם. בקדושה אנו מכריזים שה' קדוש, ובקדיש אנו מבקשים ששמו יתקדש בעולם.

אפשר תרגום בבקשה: זה קצת סינית בשבילי.

בקדושה יש הכרזה משולשת: שה' קדוש - נעלה ונשגב מעבר למה שהעולם הזה מסוגל לקלוט, שהוא ברוך - מופיע בעולם ומשפיע לו את טובו, ושהוא נצחי.

בקדיש מבקשים ששמו של ה' יתגדל ויתקדש. "שם ה'" זו ההופעה, הנוכחות, הייצוג של ה', "ה" - מה זה אומר לאנשים? בעניין הזה יכולים להיות שני מצבים בעייתיים: או שזה לא אומר לאנשים כלום, כאילו: "יש ה", אבל זה לא רלוונטי לחיים שלנו. המציאות בשטח היא מה שקורה פה, או שגרוע מכך: כשאנשים שומעים "ה" (או "תורה"), זה לא אומר להם צדקה, חסד וכבוד האדם, אלא הפגנות אלימות ושריפת פחים.

אוקי. מה עושים עם זה?

על זה באמת אנחנו מבקשים, שיקרה מצב שלישי. באמת באמת, כמו שאנחנו אומרים בקדושה, ה' נשגב ונעלה, טוב ואדיר, משפיע ומיטיב ללא הרף. את הכל הוא נותן לנו.

בקדיש אנו מבקשים שכל באי העולם יכירו באמת הפנימית הזו, שהיא תהיה מוחשית וגלויה. אנו מבקשים ששם ה' יתגדל ויתרבה, שיראו בבירור שזה לא שה' "שם" ואנחנו "פה", אלא הוא הכי פה שיש - הוא זה שמקדם את המציאות בשטח, והוא הרלוונטי ביותר לחיים שלנו, שמגיעים ישירות ממנו.

אנחנו מבקשים גם ששם ה' יתקדש ויוערך, חשוב לנו שכולם יבינו שזה מעולה שה' פה, שה' הוא זה שכל רגע אחראי לכל הטובות שמגיעות אלינו, ושיבינו שלא מדובר פה בעוד יצור, אלא ביוצר הכל האינסופי שמתעסק בפרטי הפרטים של העולם שברא כדי להביא את הכל בסופו של יום למצב טוב ומאושר. הבקשה הזו חשובה ביותר ועוזרת לזה להתגשם.

קודא קבוע

וכולם למען האחד

הסבר עומק למה שהתרחש שם, בעקידה

בפרשה מתרחש אחד האירועים המופלאים בתולדות עמנו, אירוע שמשליך עלינו עד היום, ומוזכר מדי יום בפתיחה לתפילת השחר. העקידה. נציע כאן נקודת מבט אחת עליו.

כמו שראינו באושפיזין, אברהם אבינו הוא הצדיק המבטא את מידת החסד, ויצחק אבינו הוא הדמות המשקפת את מידת הדין.

טבעו של החסד הוא שהוא כללי. הרצון לגמול חסדים נובע מתוך תנועת נפש של פתיחות, שייכות וקשר. אב המון גויים רוצה להשפיע את הטוב שזכה בו לכל באי העולם.

בנתיב הנגדי נמצאת מידת הדין. הדין המגביל והמצמצם מקושר יותר לפרטיות. אם החסד מעניק לכולם, בלי חשבון, הרי שמבעד למשקפי הדין, כל אחד נמדד בפני עצמו, האם מגיע לו על פי מעשיו.

אברהם היה צריך את יצחק. הוא היה חסר מאוד בלעדיו. רק דרכו אברהם העמיד את עם ישראל. כלל שלפרטיו אין את ערכם הייחודי, אינו כלל. הוא בליל לא מוזהה וחסר תוכן.

כלל אמיתי הוא כלל שמורכב מפרטים שונים שכל אחד מביא את עצמו עד הסוף, וכולם יחד בונים כלל שלם ומאוחד. צבא חייב חיל רגלים, חיל אוויר, חיל שריון וחיל ים (ושגם בהם יש פרטים ופרטי פרטים שונים). לכל אחד מהם יש את המאפיינים שלו, וכולם יחד יוצרים מארג מושלם.

גם הפרטים, מצידם, חייבים את הכלל. יצחק מניע לעולם רק מכוחו של אברהם. אין טיפת ערך לפרט ללא הקשרו כחלק מכלל! פרט לכשעצמו, כל כך חלקי וחסר את כל הגוונים שאין בו, וזמני, עראי וחולף הוא. רק הכלל האדיר שימשיך ויתקיים לעד, ויבצע בסופו של יום את היעד הענק שלמענו פועלים כל הפרטים, הוא זה שמעניק ערך לכל אחד מהם. עד כאן מערכת היחסים הבסיסית שבין אברהם ליצחק, כאבא ובן. בפרשה שלנו מגיע נדבך חדש שמזניק את כל המערכת. אברהם עוקד את יצחק.

הפרטיות צריכה להיעקד בפני הכלליות. הפרט מוכרח להיות מוכן להיכבל ולהיעצר בכדי שהמערכת כולה נוע תנוע. יצחק מסר את נפשו, ובכך זכה לדרגת חיים עליונה.

ומה עם אברהם? גם אברהם התעלה בעקידה ונקבע כ"ירא אלוקים". כי בכך אברהם ויתר על כל מפעל חייו. אם לא יהיו פרטים, מה ערך יש לכלל עקר?

אבל לאברהם זה ברור. הוא סוגר את הבסטטה ברגע שזה רצון בעל הבסטטה. כל מטרת כלל ישראל היא עשיית רצון ה', ואם הדאגה לכלל כרוכה במעבר על ציווי ה' מפורש, אז לא! דבר ה' קודם לכל החשבונות.

ודווקא ההחלטה הזו היא זו שנתנה את הקיום לעם ישראל לדורותיו.

לע"נ ר' ישראל בן קלמן קלונימוס ז"ל
לע"נ ר' ישראל בן אברהם צבי ז"ל
לע"נ הרב משה לוי זצ"ל
לזכות כל עם ישראל

שעת סיפור

הרב יעקב יוסף הרמן היה צדיק גדול שחי לפני כמאה שנה באמריקה. הוא היה סוחר פרוות אמיד וגומל חסדים עצום. בכל שבת הוא אירח כשלושים אורחים לסעודות בביתו. הוא היה גיבור גדול. נאמנותו לתורה, ובפרט למצוות השבת שהיה קשה אז מאוד לשמור, מתוארת בספר יפה שכתבה בתו, "הכל לאדון הכל".

דוגמה קטנה לגבורה של איש גדול: הרב היה מקפיד ללמוד תורה בכל יום בין 10 ל-11 בבוקר עם תפילין בבית. פעם, בתקופה שהעסק שבבעלותו היה קצת מעורער כלכלית, בא אליו אדם בשעת לימודו. אשתו פתחה את הדלת. "יש לי עיסקה ענקית לחתום, אבל עכשיו", אמר האדם. היא התלבטה, אך לבסוף באה לבעלה וסיפרה לו. הוא לא עצר את הלימוד לשם העיסקה. האשה החזירה לאותו אדם תשובה שלילית. לאחר שסיים הרב הרמן את לימודו, אמר לאשתו: "מה אתה חושבת, זה סוחר זה? זה נסיון!"

המשב"צת:

כתיבה ועריכה: חיים ברנסון.
עיצוב גרפי:
עיתור- סטודיו לעיצוב גרפי.
איורים: אריאל חצרוני.
תודה לצביאלי סקולניק.
falmarooo@gmail.com

לפעמים צריך פשוט לומר לעצמנו "לא".
לפעמים, "למה לא?"
ולפעמים - "למה?"

מוצאי שב"צ

